

der røbede Sindets smertelige Uro. Tilsidst vilde hun slet ikke mere slippe ham men gik langsomt ved Siden af ham med hans Arm om sit Liv og med sit Hoved trykket ind mod hans Skulder; og naar de standsede for at kysses, lukkede hun Øjnene for med hele sin Sjæl at favne det lykkelige Nu og præge det dybt i sin Erindring.

De var igen naaet til et Sted, hvor Stien svingede. Her stod et Par smaa Kastanier, der kastede en Smule Skygge ned over Stengrunden, og de besluttede sig til at holde Hvil. Per bredte et Rejsesjal ud for Jakobe, der var træt og straks satte sig. Og pludselig kom de til at huske paa, at de rent havde glemt at spise deres Frokost, som laa i Rucksacken. Dette fik dem til at le, og en lille Tid glemte de nu deres Sorg.

Per spændte den grønne Sejldugspose af sin Ryg og begyndte at udpakke Maden. I det samme fik han Øje paa et Kors, der var plantet mellem Stenene ovre paa den anden Side af Stien. Det var et af de her saa almindelige to-tre Alen høje Trækors med et groft og uhyggeligt malet Billede af den Korsfæstede.

„Fy for Pokker!“ udbrød han. „Skal vi have det Gespenst at se paa! — Lad os hellere flytte os.“

„Aa, lad os blive!“ bad Jakobe. „Nu kan jeg ikke mere, før jeg faar noget at spise.“ )

„Ja-ja da! Vi kan jo ogsaa vende Ryggen til ham! ... Næ, Jakobe, vil du rigtig se, hvor kønt her er!“

Vendt imod Dalen, der sænkede sig dybt under dem, fyldt af Soltaage, nød de deres tarvelige Maaltid, noget tørt Brød, lidt Ost og et Par Æg. Per havde anbragt sig ved Siden af Jakobe paa den nøgne Sten; og da de havde spist og han havde tændt sig